

KISIRÁD

KELLETLEN INDULÁS. (Lásd a 254. lapon)

XXXVII. kötet, 16. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. október 20-án.

A GRÓFKISASSZONY ROKONAI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

MODA át a kastélyban ugyanekkor éppen erről folyt a beszéd Ernő és a nevelőnő közt. Aladár és Dorka nem hiába gondoltak jót Ernőről; talán még jobb is volt, mint gondolták.

Mikor ott a kertben oly sietve elbucszott Dorkától és a fiuktól, azért sietett, mert mentül előbb beszélni kívánt Malvina kisasszonnyal, nehogy ennek ideje legyen valakinek másnak elmondani a történeteket. Még idején érkezett s Malvina kisasszonyt meglehetősen elgondolkozva találta, mert a nevelőnő maga sem szerette, hogy a dolog úgy történt, a hogy történt s mikor látta, hogy Ernő körülbelül mindent tud, már szinte sajnálta, hogy olyan szigorú volt.

— Az valóban kár is volt, szólt Ernő komolyan. Nagyon sajnálom, hogy ezek a kis fiúk, mikor először jártak itt nálunk, kellemetlen emlékekkel távoztak.

Malvina kisasszony kissé megzavarodott. A fiatal gróffal, a ki fölött nem volt semmi hatalma, nem beszélhetett könnyedén.

— Hiszen én is sajnálom, igazán sajnálom, mondá. Én azt hiszem, hogy ha azok a fiúk csak maguk jönnek, mindent szépen eligazítottunk volna, mert azért jöttek, hogy bocsánatot kérjenek. Nem is tudom, mit avatkozott az a Dorka bele. Most még inkább meggyőződtem, hogy ez a kis leány nagyon gögös és elbizakodott.

Ernőnek nagy kedve lett volna megharagudni. De uralkodott magán és nyugodtan mondá:

— Azt hiszem, kedves Malvina kisasszony, hogy tökéletesen téved. Épen csak Dorka volt az, aki rábirta a makranczos fiukat, hogy igyekezzenek jóvá tenni hibájokat és jöjjenek ide bocsánatot kérni. De ha itt aztán nem olyan fogadtatásra találtak, mint gondolták, akkor természetesen, hogy Dorka inkább a saját kis testvéreinek fogta a pártját és azt sem csodálom, ha végre büszkén beszélt. Én is úgy tettem volna.

A nevelőnő meg volt akadva. Ernővel nem szeretett kikötni.

— No... hiszen félreértésből történt... de most már mit tehetek róla?

— Tegye meg azt, hogy erről az egész kellemetlen históriáról nem szól többé senkinek... mintha nem is történt volna.

— Azt szívesen megteszem. Magam is legjobban szeretem, ha elfelejtjük az egészet.

— Akkor nem lesz semmi baj. És ha azok a fiúk és Dorka megint ide jönnek, ugy-e kedves Malvina kisasszony, majd nyájasabb lesz hozzájuk?

Malvina kisasszony készséggel megígérte, a mit Ernő kívánt, de hozzátette:

— Higyje meg, kedves Ernő, nehéz lesz ezekkel jó barátságban maradni. Az a két fiú, úgy látom, rosszul van nevelve, de persze ők arról nem tehetnek. Dorka pedig valóban nagyon sokat mer. Akár hiszi, akár nem, de valósággal leczkézteni kezdett engemet.

Ernőnek már a nyelvén volt, hogy azt mondja: alkalmasint igaza volt Dorkának, mert nem úgy fogadták, mint kellett volna. De a milyen nyugodt, okos fiú volt, csak annyit mondott:

— Igazán valami helytelen, hogy igen tapintatos a ki mindig es...

És mikor a még mindig ez...

— Azt hi... talanul itélnek... ról. Talán mer... eltalálja az iga... De nekem épen...

A követke... az udvaron sé... mikor egy libe... a mit pedig T... Mert mostaná... cziója volt. A... hogy nevelőnő... tovább fogja... nevelőnő még... megérkezni.

a leányoknak... tanulgassanak... veik megvolta... igen ritkán k... hanem annál... tott mindenfé... netkéket, a... Tilda legoko... egész nap pih... még a zongor... tosan gyakor... nagy kedve te...

Épen a... mesének, mil... De Tilda bos... dezősködésse... mert mihama... udvarhelyi k...

— Igazán csodálkozom, hogy Dorka valami helytelenséget tett. Én ugy láttam, hogy igen tapintatos, okos és kedves leány, a ki mindig csak az igazán jót akarja.

És mikor aztán szobájába ment Ernő, még mindig ezen gondolkozott.

— Azt hiszem, mindnyájan igazságtalanul ítélnék arról a kis Dorka mamáról. Talán mert nem hizelkedik és mindig eltalálja az igazat, még ha nem tetszik is. De nekem éppen ezért tetszik.

A következő nap reggelén Tilda éppen az udvaron sétált kedvencz időtöltésével, mikor egy liberias inas megzavarta benne, a mit pedig Tilda nagyon nem szeretett. Mert mostanában ugy félig-meddig vakációja volt. A nagymama azt határozta, hogy nevelőnőt hozat a házhoz, a ki majd tovább fogja tanítani a leányokat, de a nevelőnő még csak pár hét múlva fog megérkezni. Addig is meg volt hagyva a leányoknak, hogy a maguk jószántából tanulgassanak, olvasgassanak, mert könyveik megvoltak. De biz' ezek a könyvek igen ritkán kerültek Tildának a kezébe, hanem annál szorgalmasabban olvasgattott mindenféle mulatságos meséket, történetkéket, a mi csak pihenőül való. De Tilda legokosabbnak tartotta, ha most egész nap pihen, mert neki multság volt még a zongorázás is, a miben eléggé pontosan gyakorolta magát, mivelhogy ebben nagy kedve telt különben is.

Éppen a közepén volt egy érdekes mesének, mikor az idegen inas belépett. De Tilda boszúsága, hogy őt zavarja kérdőzködéssel, csak rövid ideig tartott, mert mihamar megtudta, hogy az inas az udvarhelyi kastélyból hozott levelet.

— Azt is mondta a méltóságos grófné, hogy ha az öreg nagyságos asszony talán nem volna itthon, akkor a kisasszonyok is felbonthatják a levelet, szólt az inas.

— Oh adja csak ide! felelé Tilda mohón.

Roppantul kíváncsi volt és mohóságában rögtön feltörte volna a levelet. Csakhogy ekkor már oda ért Dorka is és közbeszólt:

— Nem szükséges, hogy mi bontsuk fel; a nagymama itthon van.

Tilda majdnem boszusan nyujtá neki át a levelet.

— No hát vidd be neki... pedig mi is felbonthattuk volna.

De annál inkább fölvidult, mikor Dorka kijött a nagymamától és elmondta, mit izentek a kastélyból. Azt izenték, hogy nagyon szeretnék, ha a két kicsike, Gizike és Károlyka délután ellátogatna a kastélyba, természetesen Dorkával és Tildával, vagy ha ezek mind a ketten nem távozhatnak, hát legalább az egyikökkel.

— Azt határoztuk a nagymamával, hogy te kísérd el a kicsinyeket, szólt Dorka. Ma sok dolog van a háznál, nem hagyhatjuk mind az öreg nagymamára. Én itthon maradok, te pedig elmégy a két kicsikével. Remélem, kellemesen fogjátok tölteni az időt. És azt kívánja a nagymama, hogy te irj egy kis levélkét a kedves nénikének, szépen megköszönve a meghívást és jelente, hogy te fogsz menni Gizikével és Károlykával.

Már ezt a levelet szivesen megírta Tilda. Igazán csinos, kedves levélkét írt, megírva, hogy örömeire szolgál a szives

meghívás, ő fogja elkísérni a kicsinyeket ;
mert kívánta volna ugyan, hogy inkább

Dorkának jusson az öröm, de Dorka itt-
hon akar maradni, mert azt hiszi, szük-

»Nem szálllok, nem szálllok,
Arany kalitkában,
Jobb nekem ide kint
Fényes napsugárban.»

Szabadon szállhatok
Erdőben, mezőben,
Kis arany kalitkád
Rabság volna nekem.»

Szűt is minden napra
Jó magocska bőven,
Jobb dolgoz lesz itten
Mint a nagy erdőben.»

Aranyos kalitkám,
Jó meleg szobácskám
Szállól, nagy hűlegőtől
Vél meg kis madarékám.

»TARKA kis madarékám,
Szállj le, szállj le hozzám !
Nyitva áll, nyitva áll
Szép arany kalitkám !

MADÁRKA AZ ÁGON.

sége van rá a nagymamának. A levelkét
asztán átadta az inasnak.

— Az igazat megvallva, jobb szere-
tem, hogy Tilda jön és nem Dorka, szóló

a grófné, mikor
olvasta Malvina
kának.

— Én sem
rettem, szólt a
képen a nagyol
kicsinyeket kis
ilyen kissé terh
ról és inkább p
a jó nagymama
hogy ez a Dork
kedni, mintha r
kinek és ő volna

A jószívü,
oly szigoruan it

— No, tal
Az öreg nagym
kis testvéreivel
őket, hogy neki
most gondosko
kedves kicsinye
itt nálunk. Ott
féle játékszerel
nek való.

Gizike és
is jelentek Tild
olyan mosolygó
sugárzott az ö
szereti látni a
eleinte félénk
sokáig. Ottika
kisasszony is o
kicsinyek mil
persze nagyon
zásnál, hogy n

— De ak
kell velünk jön
jobb szeretem,
no, Tilda! Mi

a grófné, mikor a levelet megkapta s felolvasta Malvina kisasszonynak és Ottikának.

— Én sem tagadom, hogy jobb szeretem, szólt a nevelőnő. Pedig tulajdonképen a nagyobbik testvérnek kellene a kicsinyeket kísérnie. Hanem persze az ilyen kisértés feladatát lerázza magáról és inkább parancsolgat azalatt otthon a jó nagymama nevében. Ugy vettem észre, hogy ez a Dorka nagyon szeret úgy viselkedni, mintha már ő parancsolna mindenkinek és ő volna a legokosabb.

A jószívű, szelid grófné nem akart oly szigorúan ítélni.

— No, talán nem tehet róla, mondá. Az öreg nagymama mellett ő bajlódik a kis testvéreivel és persze rá kell szorítani őket, hogy neki engedelmessé legyenek. De most gondoskodjunk, hogy azoknak a kedves kicsinyeknek jó multságuk legyen itt nálunk. Ottikám, keresd elő mindenféle játékszereidet, ami ilyen kicsinyeknek való.

Gizike és Károlyka pontosan meg is jelentek Tildával a kastélyban. Tilda olyan mosolygós és nyájas volt, hogy szinte sugárzott az örömtől, ezt pedig mindenki szereti látni a vendégénél. A két kicsike eleinte félénk volt, de ez nem tartott sokáig. Ottika is, a mamája is és Malvina kisasszony is oly kedvesek voltak, hogy a kicsinyek mihamar megbarátkoztak és persze nagyon szívesen ígérték a bucsuzásnál, hogy nemsokára megint eljönnek.

— De akkor a kis Dorka mamának kell velünk jönni, szólt a kis Gizike. Én jobb szeretem, ha ő van velünk, mert ő... no, Tilda! Mit rágatod a ruhámat?

Tildának volt rá oka. Nem akarta, hogy az oktondi kicsike tovább beszéljen, mert még valami olyat talál mondani, a mi nem volna kedves neki, Tildának. De a távolabb álló Károlyka is ugyanarra a nótára kezdett rá:

— Igen, a kis Dorka mama jöjjön, én is jobb szeretem.

— Legjobb lesz, ha Dorka is jön, Tilda is, próbálta Ottika rendbehozni a dolgot.

— Nem, én csak a Dorka mamával akarok jönni, makacskodék a kis Gizike. Mi a kis Dorka mamát szeretjük jobban, ugy-e Károlyka?

— Hogyne! szólt Károlyka. Csak-hogy neki ott kell lenni a nagymama mellett!

— Azért eljöhet, mondá a nevelőnő. Tudom, Tilda is szívesen ott marad és segítget a nagymamának.

— Oh dehogy! felelé a megátalkodott kis Károlyka. Tilda mindig azt mondja, hogy...

De már ekkor Tilda gyorsan közbe szólt:

— Elég volt már ebből a fecsegésből, Károlyka. A nénikék ránk unnak, ha annyit beszélünk magunkról. Most már szépen köszönjetelek, aztán indulunk haza.

A két kicsike, egyebet úgy sem tehetvén, engedelmessé lett. Ha nem szerették is annyira Tildát, mint a kis Dorka mamát, de féltek tőle s Gizike odasugott Károlykának:

— Ne szólj többet, mert akkor Tilda azt fogja mondani a nagymamának, hogy rosszak voltunk és a nagymama nem ereszt többé ide.

Már ezt Károlyka sem szerette volna. Inkább elhallgatta tehát, mit szokott Tilda mondogatni, mikor valami munkában segítenie kell a nagymamának. Szépen illedelmesen köszöntek s a látogatás minden baj és zavar nélkül végződött. Ernő és Ottika kikisérték őket a kocsihoz s mikor a kocsit elrobogott, Ottika vidáman mondá:

— Kedvesek ezek a kicsikék!

— Az ám, szólott Ernő, de nekem jobban tetszenek a fiuk, Niki és Edus. Azoknak hasznát vehetem... mert most már csakugyan utána látok, hogy ebben a szép időben csónakázhassunk.

Másnap Dorkákék éppen az ozsonnára kezdtek gondolni, mikor Ernő beállított hozzájuk. Mindjárt azon kezdte, hogy látogatása a két kis vitéznek, Nikinek és Edusnak szól, mert szeretné őket elhívni csónakázni, ha a nagymama megengedné.

— Nincs ám semmi veszedelem benne, mondá biztatólag. Van több csónakunk, kisebb, nagyobb, mind nagyon jó és biztos. Aztán a tó nem is nagyon mély, a legtöbb helyen nem ér vállig. De különben nem is fogunk ám kifordulni.

A nagymama nem is igen ellenezte a kirándulást. A fiuk erősek, ügyesek, hát próbáljanak mindent; nem ér az semmit, ha a fiu félénk és szepegős. Szokják hozzá mindenfélehez. Aztán velök lesz Ernő, a ki komoly, derék fiu, vigyázni fog, hogy valami oktalanságot ne kövessenek el. Így hát beleegyezett. Niki és Edus persze nagy örömmel kaptak rajta és rögtön fogták a kalapjokat; de Dorka közbeszólt:

— No, csak várjatok egy kicsit. Ha elmentek, tudom, elő nem kerültek estig

s ugyancsak megéheznének. Mindjárt kész az ozsonna, azután mehetnek.

A két fiu épenséggel nem volt ellensége az ozsonnának; de most az egyszer kétségben voltak, mi lesz jobb? Mert hátha Ernő nem akar várni? De ők még nem ismerték jól a kedves, derék fiatal grófot, ki így szólt:

— Az bizony nagyon jó lesz, ha előbb ozsonnálunk. Mert én is kérek ám egy kis ozsonnát, ha nem illik is, hogy mindjárt az első látogatásnál efféle kérjek. De majd csak jut nekem is, ugy-e?

Vidáman fogadták Ernő kedélyes, jókedvű beszédét, Dorka szaporán gazdasszonykodott s nem sokára ott ültek az asztalnál. Ugy megszerették mindnyájan a nyájas, barátságos Ernőt, hogy úgy tekintették, mintha már régóta minden nap együtt lettek volna vele. Mert hamar megbarátkoznak, a kik igazi jó indulattal vannak egymáshoz.

Ozsonna után Ernő a két fiuval azonnal indulásra készült. De Niki előbb még sugva azt kérdé Dorkától:

— Mit gondolsz, kis Dorka mama... ugy-e, nem lesz ott az a csuf nevelő?... Nagyon nem szeretném...

Dorka szigoruan tekintett a fiura.

— Nem szabad így beszélned, Niki. Ha Malvina kisasszony szigorú volt hozzád, hát megérdemeltétek. És köszönettel tartoztok neki, mert Ernő az imént mondta nekem, hogy Malvina kisasszony el akarja felejteni az egészséget s nem fogja megmondani a nagymamának.

Tilda, ki éppen közel volt, meghallotta ezt, s mialatt a fiuk eltávoztak, ő hevesen szólt Dorkához:

— Mit ne mamánknak? arról a hasznos szó? No hisz hogy tovább kitelik tőle... dig csak afféle nem illik, ezt tenni! Jaj, t

kodtam, mikor — De nagyon szives Dorka csodál

— Persz ugy is volt, de ő azt csak afféle mi Ottikával hozzám? Az O ják, mi utóvé Jaj, ki nem gorva nevelő

— Akk oda menned. kozni, nem v

— No dok arról, h abba a szép hát ott van. is elhitetem

— Ez komolyan. I ámitani nem sokszor mo ha valakine a háta mög okozhat.

— Ug Az a Malvi

— Mit nem fog megmondani a nagymamánknak? Talán bizony még mindig arról a haszontalan csekélységről van szó? No hiszen csak az kellene még, hogy tovább is boszantson vele! Ámbár kitelik tőle... olyan kiállhatatlan! Mindig csak affélet beszél, hogy ez illik, az nem illik, ezt kell tenni, azt nem kell tenni! Jaj, tegnap olyan sokat boszankodtam, mikor ott voltam!

— De hiszen azt mondtad, hogy nagyon szives és nyájas volt hozzád, szólt Dorka csodálkozva.

— Persze hogy azt mondtam... és úgy is volt, de azért jól láttam én, hogy ő azt csak afféle kegyelemnek tekinti, ha mi Ottikával lehetünk. Pedig mi köze hozzá? Az Ottika mamája és Ottika akarják, mi utóvégre is rokonok vagyunk... Jaj, ki nem állhatom azt a fagyos, morgorva nevelőnőt!

— Akkor hát mentül ritkábban kell oda menned. Ha nem szeretsz vele találkozni, nem vagy kénytelen vele.

— No persze! Majd ő miatta lemondok arról, hogy Ottikával találkozom és abba a szép kastélyba járjak! Ha ott van, hát ott van, bánom is én. Még akár azt is elhitetem vele, hogy roppantul szeretem.

— Ez fölösleges, jegyzé meg Dorka komolyan. Lehetsz nyájas, illedelmes, de ámitani nem szabad. Tudod, a nagymama sokszor mondta már, hogy nem helyes, ha valakinek szemben hizelkedünk, aztán a háta mögött megszóljuk. Ez még bajt is okozhat.

— Ugyan micsoda bajt okozhatna? Az a Malvina kisasszony szereti, ha ked-

vében járok, hát megteszem; de hát azért nem szükséges, hogy szeressem.

— Az egészen a te dolgod, szereted-e vagy sem. De ha tovább is így gondolkznál, akkor kötelességem volna beszélni erről a nagymamával. Ha kedvében akarsz jární Malvina kisasszonynak, azt jól teszed, mert bizonyosan nem tartaná Ottika mellett, ha nem volna érdemes, derék nő. De ha vele szemben nyájaskodol, nem szabad a háta mögött rosszat beszélned róla, mert ez csuf dolog. Aztán kis testvéreinknek nem is való, hogy efféleket halljanak róla.

Tilda kissé megzavarodott.

— Hiszen... a kicsinyek előtt nem is beszéltem róla... Niki és Eduska pedig ugysem szeretik... és bizony neked sincs rá okod, mert veled szemben már épen kiállhatatlan volt...

— Meglehet, hogy én is hibás voltam.

— Jaj dehogy voltál! Hanem te olyan aranyos jószívű kis Dorka mama vagy! Oh, úgy szégyenlem, de mikor én nem tudok olyan jó lenni!

És nyakába borult Dorkának, összecsókolta, mert Tilda nagyon ragaszkodó és őszinte tudott lenni, ha neki magának épen semmi kára sem volt benne.

(Folytatása következik.)

RÉGI JÓ BARÁTOK.

(Képpel a 248—249. lapokon.)

LEGNEHEZEBBEN szelidíthető fenevadak egyike a tigris. Még ha félig-meddig elhagyja is fekete len vadsága, kitör mihamar újra. Rossz hírben is áll a vérszomjas, áinok állat.

Pedig hogy még az ilyen kegyetlen fenevad is tud hálásan emlékezni, arról egy jeles természettudós érdekes példát beszél.

— Egy vidéki kis városban voltam, mondá, s unalmamban betértem a nagy-piaczon felállított vándor-menazseriába. Volt néhány szép állat, melyet érdeklődve nézegettem, különösen egy hatalmas tigrist. Gyönyörű példány volt, teljesen kifejődve. Még a biztos rostély mögött is szinte félelmes volt.

Nem voltunk sokan a bódében s kényelmesen nézegethettem a szép tigrist. Az emberek jöttek-mentek, a mivel az ehhez már hozzászokott állatok csöppet sem törődtek. Egyszerre azonban a tigris, mely eddig nyugodtan elterülve feküdt, akkorát bömbölt, hogy megrengett bele a bódé s mindnyájan összeresztünk. Aztán fölgaskodott ketrecze rácszatához és nyugtalanul ugrálva nyújtotta ki a lábait, sajátságosan dörmögve hozzá.

Elősiertet a menazseria gazdája is, de ő sem tudta kitalálni, mi lelta a fenevadat. A kik ott bent voltunk nézők, mindnyájan nyugodtan bámulgattuk az állatokat. A tigris azonban egyre nyugtalanabb lett, kivált amint egy iz-

mos természetű tengerész lassan, kényelmesen közeledett épen a tigris ketrecze felé.

A tengerésznek is feltűnt a tigris nyugtalanúsága, megállt és megbámulta. Egyszerre fölkiáltott:

— De igazán... csakugyan! Öreg pajtás, te vagy az! Hát ilyen sorsra jutottál?

Mindnyájan azt hittük, hogy a tigris rögtön leharapja a vakmerő matróz kezét; de nem tette, sőt hizelkedve oda tartotta a fejét, engedte magát simogatni és elégedetten dörmögött hozzá.

Gyorsan hire futott a csodának s a piacról seregestől özönlött be a nép, a minek ugyancsak örült a menazseriás, mert rég nem volt oly jó bevétele. A matróz pedig látván, hogy őt bámulja mindenki, nevetve mondá:

— Nincs ezen mit csodálkozni, kérem szépen. Régi jó barátok vagyunk mi, ámbar van egy-két esztendeje, hogy elszakadtunk egymástól. De lám, az én régi pajtásom még emlékezik reám. Szeretném megpróbálni, tudja-e még a régi ügyes mesterségeit.

Odafordult a menazseriáshoz:

— Nyissa ki a ketrecz ajtaját, bemegyek az én jó pajtásomhoz.

— Hova gondol! Ez a legveszedelmesebb állat itt valamennyi fenevad közt. Nem venném lelkemre.

— Ne féljen semmit, csak ereszszen be hozzá.

Oda ment a ketreczhez és mindnyájunk borzalmára bedugta a kezét a rostélyon, hogy megsimogassa a fenevadat.

Legalább rendezünk egy kis mulatságot ennek a sok látogatónak.

A tigris folyton élénk figyelemmel

kísérte a tengerészt s mikor látta, hogy hozzá bemenni készül, látható örvendezéssel ugrándozott. Mi nézők kissé szepegünk, mikor a ketrecz ajtaja felnyilt, hogy a tengerész beléphessen. Hátha a tigris kiugrik?

Effélére azonban a tigris nem is gondolt. Hosszu farkát csóváltatva nézte, mint lép be a tengerész, aztán hozzá sietett, hozzádörgölözött és ránk, kint állókra többé nem is hederített. A matróz pedig egészen nyugodtan simogatta a rettentő fenevadat, aztán így szólt hozzá:

— No's, hát hogy kell köszönni, öreg pajtás? Nem tudsz már szépen két lábra állani? Egy, kettő, állj fel!

A tigris engedelmeskedett, fölegyenesedett és első lábait a tengerész vállaira téve, merően megállt előtte.

— Így ni! Nagyon jól van! Jutalmul kalapot kapsz a fejedre.

Levette a saját fejéről a kalapot és föltette a tigrisére, ez pedig nyugodtan tűrte. Olyan fura volt a hatalmas, veszedelmes állat ezzel a kalappal, hogy mindnyájan neveltünk. De azután még több produkció is következett. A matróz visszavette a kalapját s így szólt:

— No most lássuk, tudsz-e még egyebet is a régi mesterségedből. Ugorj, hopp!

Kinyújtotta a karját magasan s a tigris gyönyörű szökkenésekkel keresztül ugrálta, tizszer vagy tizenötször. Végre már szinte lihegett bele, de azért engedelmeskedett.

— Elég volt, most pihenjünk. Feküdjél le!

A tigris lefeküdt s a tengerész ledőlt melléje, a fenevadra támaszkodott s onnan szólt ki hozzánk:

— Ne higgyék, hogy valami boszorkányság, a mit mivelek. A hajóra, melyen én sok évig szolgáltam, egyszer egy kicsike tigris kaptunk s a kapitány reám bizta, hogy gondját viseljem. Én etettem, ápoltam, játszottam vele s szépen megbarátkoztunk. Több évig ott tartottuk a tigris, de én aztán elmentem más hajóra. A tigris bizonyosan nem türt mást maga mellett, azért hát tuladtak rajta. De engemet, mint látják, nem felejtett el.

Jó ideig bent volt a ketreczben. Végre megelegelte s ki akart jönni, de ekkor bizony majd megijedtünk. A tigris ugyanis, mikor észrevette, hogy régi pajtása távozni akar, haragosan mordult egyet és hatalmas karmaival belefogózott a ruhájába. Félünk, hogy most már mindjárt baj lesz. A matróz azonban így szólt:

— Hozzanak egy darab nyers hust és tegyék oda a rács mellé. Mikor pedig a tigris bekapja, nyissák ki gyorsan a ketrecz ajtaját. A jó falatját nem hagyja semmiért.

A menazseriás gyorsan megtette s a vakmerő matróz csakugyan baj nélkül kijutott. A tigris csak akkor vette észre, mikor már elkészült a husdarabbal. Nyugtalanul nézett szét, de régi jó barátját nem láthatta többé.

Busan lefeküdt s a menazseriás azt mondta, hogy azután még vagy három napig alig-alig akart még csak enni is.

Ki
lelkesítő
valának
készek s
dába s in

A v

ron, fejé
A csákó
kard fál

volt. Te

a hadve
engedte

igazi va
fiuk kö

valamik
terségig

világos,
mint a

mondta
vezér le

tották v
mondog

mesters
hogy ö

visel, r
puska

volna g
Ó

Marcz
ban m
köztük
kire a

A LÁZADÓ VITÉZEK.

— Hősi történet három képpel. —

R IAD a kürt, perog a dob, vitézek, harczra szálljatok! Itt az idő indulóra, győzelmet hoz ez az óra!

Ki állhatott volna ellen az ilyen lelkesítő felhívásnak? Mindnyájan vitézek valának ők, egytől egyig kemény csatára készek s ha int a vezér, oda állnak a glédába s indulnak a biztos győzelemre.

A vezér pedig már ott állt az udvaron, fején a csáköval, kezében a karddal. A csákö papirosból való volt ugyan és a kard fából, de a többinek még ilyen sem volt. Tehát egész joggal viselte Lenczi a hadvezéri méltóságot. Különben sem engedte volna ezt másnak, mert az ő apja igazi valóságos kapitány volt, a többi fiuk közt pedig csak a Marczy apja volt valamikor katona, de csak a strázsamessterségig vitte föl. Az már pedig csak világos, hogy a kapitány előbbre való, mint a strázsamester. Egyébiránt meg is mondta Lenczi, hogy ő csak vezér. Vagy vezér lesz, vagy semmi. Így hát megválasztották vezérnek, ámbár Marczy váltig azt mondogatta, hogy ő jobban értené a vezéri mesterséget. De hát be kelle érnie azzal, hogy ő legyen a tizedes, legalább kardot visel, míg Gyurkának és Palkónak csak puska jut, a mit akár botnak is lehetett volna gondolni.

Ők hárman álltak elől a glédában, Marczy, Gyurka és Palkó. Mögöttük azonban még három derék vitéz sorakozott, köztük a sereg legjelesb vitéze, Bandi, a kire a zászló volt rábizva. Gyönyörű szí-

nes kendő volt rákötve a hosszú póznára s Emmike, a Lenczi hugocskája, váltig kereshette, hogy hova lett az ő kedves keszkenője, azt ugyan meg nem találta egyhamar. De ha megpillantotta volna is, kezébe ugyan nem kapta volna, mert Bandi el volt szánva, hogy megvédi a zászlót még a tüzes sárkány ellen is. Mellette ott álltak a sorban a sereg jeles zenészei: Gábris a sippal, melyet füzfa-ágból faragott ugyan, de melyen akkorát tudott sivitani, hogy ember legyen az az ellenség, a ki már csak ettől is meg nem fut. Hátha még aztán mellette Berczi rápuffant a dobra! Máskor ez a dob békeségben szolgált ugyan mint üst a tűzhelynél, de most a Berczi nyakában csüngve, jelesebb szolgálatot tett. Még a hetedik udvarban is felröppentek a verebek, mikor Berczi ráütött.

Együtt volt az egész sereg s a vitéz hadvezér kivont karddal oda állt az élére.

— Vigyázz! Indulj! vezényelte vitézül.

Vigyáztak is, indultak is, mint a parancsolat. Először hosszában, aztán szél-tében, aztán megint hosszában járták be az udvart. Az elégedetlen Marczinak ez már végre elég volt. És akár engedi a regula, akár nem, de biz ő egyszerre csak megszólalt ilyenformán:

— No hát mi lesz már? Csak nem fogunk mindig keresztül-kasul járni itt az udvaron? Ez ugyan szép játék!

— Csend legyen és regula! parancsolá Lenczi generális. Mit tudsz te hozzá? Először be kell gyakorolni a sereget, azután indul csatára.

— De már elég volt a gyakorlatból, hát menjünk csatára! szólalt meg hátul Bandi, a zászlótartó.

— Megyünk is, nem tudtok várni? A vezér szabja meg, mikor és hová kell indulni. Dobos, verjed! Kürtös, fujjad! Most már megyünk a csatába!

Fujta is Gábris és ütötte Berci, hogy szinte rengett bele az egész falu. Lenczi pedig büszkén vezette ki seregét az udvarból. Vezette végig az utcán és semmi kétség, hogy jaj lett volna az ellenségnek, a ki most szembe jön velök. De volt is esze minden ellenségnek, nem mutatkozott még csak a fia sem. Marczii pedig megint türelmetlen lett.

— No, hát itt fogunk kóborolni a porban? Ez nem mulatság!

— Csend legyen! parancsolá Lenczi vezér. Tudod is te, milyen nagyszerű tervet főztem én ki! Mindjárt ott vagyunk...

— Hol?

— Hát nem látjátok ott a sarki boltot? Azt fogjuk megostromolni. És ha

be vesszük, ott bent aztán lesz jó zsákmány, cukor, füge, datolya, a mennyi csak kell!

— Jaj de jó lesz! kiáltá a vitéz hadsereg fölkelkedve.

El is jutottak mihamar a bolt elé s ott a vezér harsány hangon kiáltá:

— Adjátok meg magatokat vagy fizessetek hadi-harczot, hét font cukrot, fügét, datolyát! Mert különben jaj lesz nektek!

Az egész sereg vitézül utána kiáltotta a rettenetes fenyegetést. És nem is hiába. Mert a következő pillanatban megjelent az ajtóban a boltos, még pedig nem is pusztá kézzel, hanem jókora nádpálczával. És így szólt:

— Menjetek másfelé játszani, ne zajongjatok itt a bolt előtt. No, egy, kettő, mars! Ne várjátok, a míg ezt a pálczát megkóstoljátok!

Ilyen kóstolásra Lenczi generálisnak egy csöpp kedve sem volt s úgy elfutott a haragos boltos elől, hogy a serege alig birt a nyomába érni. Nem is mentek sokáig utána, mert Marczii boszusan megszólalt:

— Nem ér ez így semmit. Elcsapjuk Lenczit a vezérségről.

A többi vitézeknek is tetszett ez a lázadó gondolat. Csakhogy azt nem tudták még, hogy azután hát mit csináljanak.

— Először is menjünk ki a mezőre, ott majd tanácskozunk, ajánlotta Marczii.

És Lenczi generális azt látta messziről, hogy a sereg nem követi, hanem balra fordul és kifelé megy a mezőre. Föllázadtak, ez világos.

Föl bizony, még pedig keményen. Mikor kint voltak a mezőn, mérgesen

mentek elő
és nem me

— J
Marczi. M
legyen a v

Band
és lelkiism
kodott.

— D
hordhatom
huga ken

— C
szólt Ma
zsebkendő

Kere
ték a ken
ták a föld

— É
üljünk le
gondolja

szánta m
jan fölkel

— N
Szép

és mélyen
vallva, n

valami ig
egyik, ho
generális

más?« D
sem mert

sem kelt
Len
nézte, ho
Hogy hű
lehetett
zászlót i
boszura

mentek előre, mignem egy tócsához értek és nem mehettek tovább.

— Jobb is, ha megállunk, szólta Marcsi. Most már tanácskozzunk, hogy ki legyen a vezér.

Bandi zászlótartó, a ki igen pontos és lelkiismeretes vitéz volt, aggodalmaskodott.

— De akkor én ezt a zászlót nem hordhatom többé. Ez a kendő a Lenczi huga kendője.

— Csinálunk mindjárt más zászlót, szólta Marcsi. Van nekem szép tarka zsebkendőm, azt kötjük fel.

Kerestek egy hosszú botot, rákötötték a kendőt és mind a két zászlót leszurták a földre.

— Én azt mondom, szólta Marcsi, ülünk le ide a partra és mindenki jól gondolja meg, kit akar vezérnek. A ki elszánta magát, fölkel, aztán ha mindnyájan fölkelünk, szavazunk.

— Nagyon jó lesz.

Szépen végigülték a tócsa partját és mélyen elgondolkoztak. Az igazat megvallva, nem igen gondolt egyikük sem valami igen okosat. Azt gondolta mind-egyik, hogy »ha már Lenczi nem lehet a generális, hát én leszek; mért lenne más?« De hát nyilván megvallani egyik sem merte és így ott ültek sokáig, egyik sem kelt föl.

Lenczi pedig messziről kíváncsian nézte, hogy hát mit csinálnak azok ott? Hogy hűtlenül eszerben hagyták, arról nem lehetett kétségben, mert látta a második zászlót is, a lázadás zászlaját. És ezért bosszúra gondolt.

— Várjatok csak, majd adok én nektek!

Odasétált és egy ideig büszke megvetéssel nézett rájuk.

— Hát ti hogy tudtok ilyen veszedelmes helyre ülni? szólta aztán.

Hátra néztek, vállat vontak s Marcsi daczosan felelé:

— Semmi közöd hozzá, nem vagy többé vezérünk. Aztán mért volna ez veszedelmes hely?

— Szép dolog, ha még azt sem tudjátok. No, én nem bánom, a ti dolgotok, ha valamelyiknek a lábára tekerődik az a mérges vízi kígyó, mely egy hét óta itt tanyáz.

Erre aztán lett nagy riadalom. Mind ahányan voltak, először akartak fölugrani, de mert szorosán egymás mellett ültek, egyik a másikat lökte fel, sikol-

toztak, ijedeztek, a síp és dob a pocso-
lyába pottyant s mert Lenczi közel állt,

őt is leütötték a lábáról. Mikor végre
talpra ugrottak, mind futásnak eredtek,

meg sem álltak jó kétszázlépésnyire. Csak
Lenczi maradt ott a két zászló mellett
és nagyot nevetett.

Mikor látták és hallották, hogy
Lenczi nevet, akkor észrevették, hogy
bolonddá tette őket. Megijedtek a semmi-
től. Lenczi pedig oda kiáltott:

— Jertek csak szépen vissza, nincs
itt semmiféle mérges kigyó. Csak a vitéz-
ségeteket akartam kipróbálni. Én elfu-
tottam a boltos pálczája elől, ti meg a

semmi elől, hát egyforma vitézek vagyunk,
de én talán mégis különb vagyok, mert a
pálcza mégis veszedelmesebb volt. Ti
pedig mindjárt hűtlenek akartok lenni a
játék rendjéhez.

— Igaza van, szólt Marczy megszé-
gyenülve. Ne akarjunk komolyan itélni,
mikor játszunk és egyformán nem vagyunk
igazi vitézek. Legyünk csak hű játszótár-
sak, akkor talán jól mulatunk.

És azontul jól mulattak.

KELLETLEN INDULÁS.

(Képpel a ezimlapon.)

MIND hiába, már az úgy van, hogy
nem mindig sikerül, a mit az ember
akar, kivált ha az ember még egy kicsit
nagyon is fiatal ember. És különösen az
a furcsa és kellemetlen, hogy ha görbe
uton indul, nem pedig azon a jó, egyenes

uton, a melyen kellene, hát akkor rende-
sen nem oda ér el, a hová akar, hanem
belekerül valami nagyon csuf hinárba.
Épen mint Andorka.

Akárki is láthatja, hogy Andorkának
egy csöppet sincs jó kedve, a mint most
Irénekével utnak indul. De nem tehet róla.
mennie kell, mert a mama az ajtóból nézi
és messze ellát az utcán végig; mikor

pedig eljut
nem látna, h
a tanító. N
módon.

Egésze
ám az. Akk
dult el And
nagyon szor
Akkor volt
— And
vános iskolá
tanulgathat
ideje, hogy
többi derék

Már e
dorka majd
otthon tanu
a mennyit
hogy. De n
járjon! Ha
nem veszik
kell ám tan
ismer sem
megkövetel
És ha val
Andorka p
tehát ő mos

Termé
nyakába a
szörnyü m
Keserü ke
mikor a fe
nevetett.

— No
mondá ma
majd ha id

Meg
nagyon me
tével. Csa
harmadnap
az Andork

— K
várd meg
lába, egész
tanító, hog
dolja. Ped

pedig eljutnak a sarokra, a hová már nem látna, hát oda meg ellát az iskolából a tanító. Nem lehet menekülni semmi módon.

Egészen tegnapelőttig máskép volt ám az. Akkor nem ilyen szomoruan indult el Andorka hazulról. Azaz legelőször nagyon szomoruan és durczásan indult. Akkor volt az, mikor az apa így szólt:

— Andor fiam, holnaptól fogva nyilvános iskolába fogsz járni. Most már nem tanulgathatsz csak úgy játszva itthon; ideje, hogy komolyan hozzá láss, mint a többi derék fiuk.

Már ez borzasztó volt, ugy-e? Andorka majd kövé vált ijedtében. Eddig otthon tanulgatott úgy a hogy és annyit a mennyit s ezzel csak megbékült valahogy. De most a többi fiukkal iskolába járjon! Hallotta ő már a híret, hogy ott nem veszik tréfára a dolgot, ugyancsak kell ám tanulni és a szigorú tanító nem ismer semmi különbséget, mindenkitől megköveteli, hogy jól végezze a dolgát. És ha valaki nem végzi, büntetést kap. Andorka pedig úgy sejtette, hogy így tehát ő most már sok büntetést fog kapni.

Természetes, hogy mikor először a nyakába akasztották a könyves-táskát, szörnyű módon nem volt a kedvére. Keserű kedvvel indult az iskola felé, de mikor a fele utján volt, egyszerre nagyot nevetett.

— No bizony! Hát nem megyek be, mondá magának. Itt fogok sétálgatni, és majd ha ideje lesz, haza megyek.

Meg is tette. Másnap is megtette és nagyon meg volt elégedve az okos, jó ötletével. Csak akkor akadt meg, mikor harmadnapra az apa így szólt Irénkéhez, az Andorka testvér-nénikéjéhez:

— Kedves leányom, ezentul mindig várd meg Andort és kísérd el az iskolába, egészen be a terembe. Azt izente a tanító, hogy még nem látta, betegnek gondolja. Pedig csufosan elkerülte az isko-

lát. Ezentul mindig pontosan ott kell lennie.

Akár tetszett Andorkának, akár nem, biz az úgy történt. Irénke kézen fogta és elvezette egészen be az iskola-terembe. Onnan pedig már nem lehetett menekülni. Meg kellett kezdeni a tanulást.

De ez még nem lett volna a nagyobbik baj. Pár nap mulva úgy tapasztalta Andorka, hogy nem olyan szörnyű boszorkányság az a leczke. De az már aztán rettentően borzasztó volt, hogy a fiuk mind nevettek rajta és boszantották:

— Oh te szegény kicsi baba! Nem mernek egyedül utra bocsátani! Bizonyosan ellopna valami gonosz haramia! Kis diák, a kit leány véd, hahaha! Gyönyörű fiu vagy! Nincs több ilyen az iskolában! Jobb lesz, ha szoknyába öltözől.

Andorka fülig vörös lett és szégyelte szörnyen a dolgot. Hogy őt a nővére kísérje, mert azt hiszik, magában nem mer utra kelni a harmadik utcából! Csuffjára válik az egész iskolának.

Majdnem sirva ment haza és kérte az apját, ne kísértesse többé, elmegy ő maga is, nem kerüli el többé az iskolát.

— Majd meglátjuk. Most hát egyelőre nem bánom, indulj majd magad. De ha megint panasz lesz rád, megint kísérni fog Irénke.

Jaj dehogy engedte volna ezt Andorka! Szinte futott az iskolába, mindig ő volt ott az első. És nem telt bele egy-két hét, már nem is félelemből tette, hanem mert belátta, hogy így van ez rendjén. Inkább még maga nevetett magán, hogy azelőtt olyan oktalan gondolatai voltak. A legjobb tanuló lett belőle s ha dicsérték, azt felelte:

— Igyekszem... de ha érdemlek valami kis dicséretet, az onnan van, mert nem sikerült, amit akartam!

A DERÉK TYUK.

Rózsahegy (Buda) 1889 szept. 21.

V Kedves Forgó bácsi!
ALÓBAN ritka eset az, mely a mi kis baromfi-gazdaságunkban történt.

Ugyanis van nekünk egy Julcsa nevű tyúknak; ennek volt tizenkét piczi csibéje. De alig lettek két-három hetesek, elhagyta őket az anyatyúk.

Van még egy Dudus nevű tyúknak, melynél már rég tapasztaltuk, hogy jó a szíve. Ez meg nyolcz csibével járt. Mikor látta, hogy a Julcsa elhagyta a fiókáit, megkönyörült az árvákon, felfogadta őket és már több mint egy hónapja, hogy a tizenkét idegen és saját nyolcz csibével jár.

De ez nem elég; még éjjelre egy másik tyúknak hat csirkéje is vele hál: így tehát *huszonhat csibét* gondoz egy-maga.

Ennek a derék tyúknak magaviseletét érdemesnek találtam közölni olvasótársaimmal.

Üdvözli hű olvasója.

Jelenik Adél.

KÖRREJTVÉNY.

T
A D
P F
I R
O S
 N E

Bizonyos számú betűk átugrásával, híres költő nevét nyered.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVII. köt. 14-dik számában közölt találós mese megfejtése:
Jobb ma egy veréb, mint holnap egy tűzok.

Helyesen fejtették meg: Lovasy Anna, Villányi Aranka, Farkas Etel, Gizella és Vilma, Szitányi Elemér, Steiner Boriska, Prónay András (kinek az írása? F. b.) ifj. Szilágyi Imre, Simkovics Erzsike, Buzáth testvérek, Flack Flóra, Uferbach Gizella, Tombor Elemér és Valér, Hartványi Imre, Führer Ilonka, Tusák Angyalka, Stern testvérek, Heller Margit, Patay Tibor, Fischer Oszkár, Schlichter testvérek, Tóth Etelka, Halász Pál és Gerő, Epstein Elza, Czölder Irénke, Záborszky Anna, Roth Gizella és Vilma, Maller Margit és Imre, Onory Béla, Szeder Annuska, Laczkó Artur, Krása Jenő, Liptay Jenő, Fuchs Antónia, Reimann Klára, Hérics-Tóth Jolán, Feischl Irma és Jenő, Sugár Katicza és Márta, Moesz Etelka és Izabella, Langfelder Olga és Ede, Iró Lajos, Szeszler József, Bernáth Emil, Schlesinger Gyula, Goldschmidt Zsigmond, Kovács S. Endre, Rosenberg Zsiga, Brüll Szidi és Imre, Murárik Bercei, Posztóczky Margit, Lisznai Adél és Pali, Kalits Mariska, Dessewffy Antal, Szukovszky Tihamér, Stein Andor, Horváth Jolán.

*

A »Kis Lap« XXXVII. kötet 13-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag beküldték: Katzburg testvérek, Kántor Béla, Gross Irén és Józsi, Salzer Jenő.

FORGÓ BÁCISI POSTÁJA.

H. Tóth Jolán. A kettős nevek elsőjét s a nemesi predikátumokat a nagyon is szűk térre való tekintetből hagyom ki. Az illető úgy is magára ismer a nevében. Mit csináljon az a sok Kovács Pista, Nagy Misi, Kis Mari, Balogh Emmi sat., akik mind többszörösen fordulnak elő a megfejtők sorában s kettős névvel nem rendelkeznek? — **Katzburg testv.** Az 1-ső rejtvénynek alkotó betűit csak rendezve küldtettek be. De azokat a kockákban szétszórva is le kellett volna írni. A mulasztást helyre hoztam. A 2-ikben az »Übul« név mint történelmi ösmeretlen. — **Halász Andor.** Éleclap nem való gyermek kezébe. — **Schlichter test.** Az egyik sorát várja. — **Szitányi Elemér.** Szívesen veszem, ha fölkeressz. Egy esztendő különben nagy idő s addig talán még hallatsz magadról valamit. — **Szakács Anna.** Az, ki a kivánságotat teljesítheti, két hétre elutazott, de azazatérése után kétségkívül azonnal elintézi a dolgot.